

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010737
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1517010737.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šamka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Vladimíra Buchvalda v trestnej veci proti obžalovanému T. X. a spol. stíhaného pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. X Tr. zák. spolupáchatelstvom a iné, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/96/2017 zo dňa 03.04.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06. júna 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/96/2017 zo dňa 03.04.2018 vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovaným T. X. a C. X..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému T. X., nar. XX.XX.XXXX a obžalovanému C. X., nar. XX.XX.XXXX, každému samostatne,

u k l a d á

podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 39 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaným výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a ukladá sa probačný dohľad nad správaním obžalovaných s určením skúšobnej doby vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Tr. zák. sa obžalovaným prikazuje počas skúšobnej doby podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/96/2017 zo dňa 03.04.2018 boli obžalovaní T. X. a C. X. uznaní vinnými zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods.1 Tr. zák. spolupáchatelstvom v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že obžalovaní T. X. a C. X. dňa 23.01.2016 v čase asi pred 01.00 hod. pred podnikom E. club, na H. č. XX v A. - W., mieste verejnosti prístupnom, spolu fyzicky napadli poškodeného T. A. a to tak, že poškodeného začali udierať päťami do oblasti tváre a temena hlavy, v dôsledku čoho poškodený T. A. spadol na zem, kde ho následne bili a kopali do oblasti hlavy, hrudníka, chrbta a hornej časti tela, čomu sa snažil poškodený brániť krytím sa, svojím konaním spôsobili poškodenému Bc. T. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. č. XX, A. kompletnú zlomeninu tela vretennej kosti v dolnej tretine s posunom úlomkov, tržnú ranu v zadnej časti temennej krajiny v dĺžke 19 mm zasahujúcu pod kožu, pomliaždenie hlavy, pomliaždenie a odreniny, opuch a hematóm tvárovej

časti hlavy, pričom kompletná zlomenina vretennej kosti si vyžiadala chirurgický zákrok - operáciu s dobou liečenia 12-16 týždňov s obmedzením bežného spôsobu života poškodeného a škodu Všeobecnej zdravotnej poisťovni, pobočka Bratislava, Ondavská č. 3, Bratislava, vo výške 364,55 eur uhradením liečebných nákladov poškodeného Bc. T. A..

Za to im bol, každému samostatne, uložený podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 37 písm. h), § 36 písm. j), § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. boli pre výkon uloženého trestu zaradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obidvom obžalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni škodu vo výške 364,55 euro.

Proti napadnutému rozsudku podali odvolanie obžalovaní T. X. ako aj C. X., ktoré odôvodnili osobitným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu tak, že ani jeden z obžalovaných nezapríčinil vznik situácie, v dôsledku ktorej došlo k potýčke medzi nimi a poškodeným. Vznik tejto situácie vyprovokoval poškodený, keď ich sestru fyzicky napadol pre jej rómsky pôvod a vulgárne jej vynadal. Ak by sa poškodený správal slušne, žiadna roztržka by nebola bývala vznikla. Chceli len ochrániť svoju sestru a nie ublížiť poškodenému na zdraví. Súd tieto skutočnosti úplne ignoruje. Významnou skutočnosťou, ktorou sa súd nevysporiadal bolo to, že poškodený sa liečil iba 37 dní a teda jeho porucha zdravia objektívne netrvala dlhší čas, nakoľko tento ukončil svoju pracovnú neschopnosť po 37 dňoch. Nešlo teda o ťažkú ujmu na zdraví. Absolútne nedostatočne sa súd vysporiadal s otázkou, či k poškodeniu zdravia poškodeného nemohlo dôjsť tak, ako to uvádzali oni, teda pádom na obrubník. Znalec nevytlúčil bez rozumných pochybností, že k ujme na zdraví poškodeného nemohlo dôjsť tak, ako to uvádzali oni. V tejto súvislosti nie je celkom bez významu ani vyjadrenie svedka V. V., ktorý sám potvrdil, že poškodeného napadol a zvalil ho celou svojou váhou na zem. Zranenie poškodeného teda mohlo byť spôsobené inou osobou. Ak by mal poškodený zlomeninu ešte predtým, ako ho napadol svedok V. V., bolo by pravdepodobné, že by žiadal o lekárske ošetrovanie predtým, ako bol prevezený na policajné oddelenie. Za najzávažnejší nedostatok rozsudku však považujú neaplikáciu ustanovenia § 39 Tr. zák. Nie je im zrejmé, prečo neprichádza toto ustanovenie pri ukladaní trestu do úvahy, nakoľko celá situácia vznikla v dôsledku provokácie samotného poškodeného, ktorý hrubo zaútočil na ich sestru. Obmedziť ich na osobnej slobode v trvaní štyroch rokov považujú za absurdné a nemorálne. Okresný súd v podstate konštatuje, že na ich strane je nespravodlivosť, avšak nič iné mu nezostáva, lebo zákon je nespravodlivý. V danom prípade mohla aplikácia ustanovenia § 39 Tr. zák. zmierniť tvrdosť zákona. Predkladajú odvolaciemu súdu čestné vyhlásenia F. C. B., V. V., C. S. a K. S., ktoré súdu pripomínajú nesprávne skutkové zistenia. Na poškodeného a svedka R. K. podali trestné oznámenie pre prečin výtržníctva a to ešte v deň, keď sa mal stať skutok, zo spáchania ktorého sú obžalovaní. Polícia toto ich trestné oznámenie nijako neprotokolovala a preto ho podali ešte raz, tento krát písomne. Navrhli, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu obhajkyňa obžalovaných uviedla, že sa pridrižiava písomne podaného odvolania a jeho dôvodov. Chce uviesť, že trest, ktorý bol obžalovaným uložený je neprimerane prísny. Obžalovaní chránili svoju sestru, ktorá bola napadnutá s rasovým motívom. Nič by sa nebolo stalo, ak by celú situáciu nevyprovokoval práve poškodený. Považuje výpoveď poškodeného za nepravdivú, nakoľko ak by sa preukázalo, že ako policajt bol účastný bitky, alebo napadnutia sestry obžalovaných, musel by odísť z PZ. Pokiaľ by mal poškodený zranenie už pri konflikte s obžalovanými, celkom určite by mu bola zavolaná sanitka, to platí obzvlášť ak mal byť aj v bezvedomí. Ďalej poukazuje aj na vyjadrenie svedka V., ktorý uviedol, že napadol poškodeného pred policajnou stanicou a váhou svojho tela mu mohol spôsobiť už zlomeninu. V danej veci by jej klienti akceptovali vinu zo spáchania trestného činu výtržníctva, avšak nie aj zo spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví. Navrhla preto, aby krajský súd buď zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie, alebo uznal obžalovaných vinných iba zo spáchania trestného činu výtržníctva a uložil im primerané podmienkové tresty, nakoľko ide o osoby, ktoré neboli doposiaľ súdne trestané, vedú riadny život a pracujú.

Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že navrhuje, aby krajský súd podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obžalovaných, nakoľko považuje napadnutý rozsudok z hľadiska skutkového aj právneho za správny a zákonný a to aj pokiaľ ide o druh a výšku uložených trestov.

Obžalovaný T. X. uviedol, že sa necíti byť vinný. Žiadne poškodenie zdravia nechcel spôsobiť a ani nespôsobil.

Obžalovaný C. X. uviedol, že žiadne zranenia poškodenému nespôsobil, bol napadnutý tak isto, ako aj jeho sestra a nemohli podať ani trestné oznámenie.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné a to ohľadne výroku o treste.

Podľa § 321 ods.1 písm. e) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak je uložený trest neprímeraný.

Podľa § 322 ods.3 Tr. por. veľa prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený, alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Odvolací súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu s tým, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa venoval v prejednávanej trestnej veci náležitú pozornosť všetkým okolnostiam prípadu, ktoré posudzoval z hľadiska naplnenia objektívnej ako aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu, z ktorého uznal obžalovaných vinnými.

Krajský súd považuje za nepochybné preukázané, že obžalovaní T. X. a C. X. (ďalej len obžalovaní) v mieste a čase uvedenom v skutkovej vete napadnutého rozsudku fyzicky napadli poškodeného T. A. (ďalej len poškodený), ktorého najskôr udierali päťami do oblasti hlavy a po jeho páde na zem pokračovali vo fyzickom útoku a bili a kopali ho do oblasti hlavy, hrudníka, chrbta a hornej časti tela, v dôsledku čoho poškodenému spôsobili zranenia popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku a to najmä kompletnú zlomeninu tela vretennej kosti v dolnej tretine s posunom úlomkov, ktorá si vyžiadala chirurgický zákrok (operáciu) s dobou liečenia minimálne 12 týždňov s obmedzením obvyklého spôsobu života poškodeného.

Uvedený skutkový stav vyplýva bez rozumných pochybností z výpovede poškodeného C. E. ako aj z výpovede svedka R. K.. Poškodený vypovedal, že bol spoločne s R. K. na oslave. Keď išiel s K. po schodoch, niekto ho začal udierať do hlavy, spadol na zem, kopali ho, boli dvaja. K. potom povedal, že má asi zlomenú ruku a K. povedal, že zavolá políciu. Keď ležal na zemi, tak sa bránil, bol v kryte, kopali ho do hlavy, do oblasti rúk, ležal na boku skrčený. Videl, že ho kopali dve osoby. Videl ich aj R. K., ktorý videl ako ho kopú. Dostal veľa rán, vie, že po chvíli stratil vedomie. Útočníkov potom zadržala polícia. Na obžalovaného sa nezahnal, ani ho nedržal, lebo sa iba bránil. Boli prevezení na policajnú stanicu. Pred policajnou stanicou niekto vyskočil spoza budovy a cez policajtov ma pár krát udrel do hlavy. Potom bol ošetrený. Prvé rany boli odzadu, lebo útočníkov nevidel a padol na zem. Určite nepadol na zem preto, že by sa pošmykol alebo nedokázal ovládať svoju motoriku. S určitosťou vie povedať, že tie vážne zranenia vrátane tej zlomenej ruky utrpel pri prvom útoku. Pri druhom útoku pred policajnou stanicou dostal pár úderov, išlo o jeden možno dva údery cez policajtov, ktorí ihneď reagovali a schovali ma medzi seba. Pri prvom útoku dostal údery päťami, kopance do oblasti hlavy, do oblasti tela, a aj mu šliaпали po hlave. Postrehol pri tom dve siluety útočníkov. Práceschopný bol vyše mesiaca, sťažovalo mu to plnohodnotný život tým, že sa musel podrobovať liečeniu a nemohol s rukou dostatočne hýbať. Dodnes má titánovú platňu v tej ruke, lebo musel podstúpiť vážnu operáciu v súvislosti s tým zranením.

Svedok R. K. potvrdil výpoveď poškodeného. Uviedol, že s poškodeným boli na oslave. Išli do podniku E., jemu prišlo zle, vracal a počul ako si poškodený s nejakou slečnou nadávajú. Potom prišli dva, ktorí hovorili poškodenému, že udrel ich sestru a začali poškodeného udierať po temene hlavy, on padol, kopali ho. Utekal, oni ho (svedka) naháňali. Potom začali znovu kopat poškodeného a keď povedal, že

zavolať políciu, tak prestali. Tí, ktorí napadli poškodeného sú obžalované osoby. Udierali ho päťami a keď spadol na zem, tak ho kopali. Oni ho udierali a kopali ako do vreca, z každej strany. Keď ho kopali bol schúlený na zemi. On sa nebil, predtým vracal a bol rád, že chodil. Poškodený ležal na zemi, keď ho začali (svedka) naháňať, ušiel asi 50 metrov, potom sa otočil a vrátil sa k poškodenému. Kopali ho stále. Nemohlo sa stať, že by poškodeného bil niekto iný ako obžalovaní.

Pokiaľ ide o vyššie uvedené svedecké výpovede, tak ani odvolací súd nezistil nič, čo by nasvedčovalo tomu, že ich výpovede sú nedôveryhodné, respektíve rozporné. Predmetní svedkovia vypovedali o rozhodných skutkových okolnostiach bez podstatnejších rozdielov (rozporov), pričom nemali žiadny dôvod na to, aby si vymýšľali skutkové okolnosti uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, respektíve, aby krivo obviňovali obžalovaných zo spáchania skutku, ktorých predtým ani nepoznali. Poškodený a ani svedok R. K., ktorý bol navyše v čase činu indisponovaný, nakoľko vracal, nemali žiadny dôvod, aby napadli obžalované osoby (tak ako to popisujú obžalovaní a ich sestra F. C. B.). Skutočnosť, že sa poškodený hádal so sestrou obžalovaných nemohla byť dôvodom, aby poškodený následne fyzicky zaútočil aj na jej bratov. To platí o to viac, keď svedok R. K. nebol v takom stave, aby bol schopný útočiť na iné osoby. Napokon, zranenia utrpel práve poškodený, a podľa znaleckého dokazovania zodpovedá mechanizmus ich vzniku práve výpovedi poškodeného, t. j. bitiu, kopaniu na zemi a nie pádu na zem v dôsledku napríklad pošmyknutia sa a podobne.

Z uvedených svedeckých výpovedí, v spojení so závermi znaleckého dokazovania znalca V. F. M., možno nepochybne ustáliť, že tu nešlo o vzájomné napádanie sa obžalovaných s poškodeným a svedkom R. K., ale išlo o fyzický útok obžalovaných zameraný na poškodeného, ktorého spúšťačom bola predchádzajúca hádka poškodeného so sestrou obžalovaných, ktorá ich následne išla zavolať do podniku. Obžalovaným pritom nestačilo iba „potrestanie“ poškodeného za hádku z ich sestrou, t. j. napríklad zrazenie poškodeného na zem, ale v útoku následne pokračovali aj v čase, keď bol poškodený na zemi, kde ho bili a kopali do hornej polovice tela. Už z tohto ich konania je zrejmé, že ich cieľom bolo spôsobiť poškodenému zranenia a bolo im ľahostajné o aké konkrétne zranenia pôjde. Pokiaľ obžalovaní v odvolaní namietajú, že poškodený mal napadnúť ich sestru pre jej rómsky pôvod, tak nič také z vykonaného dokazovania nevyplýva a už vôbec nie je možné pripustiť, aby sa obžalovaní „hrali“ na pomstiteľov za sestru a vyslovene zmlátili poškodeného tak, že mu spôsobia vážne zranenie. Obžalovaní nemôžu brať svoju spravodlivosť do vlastných rúk a opakovane biť, či kopať inú osobu len preto, že sú presvedčení, že ich sestre malo byť ukrivdené.

V tomto smere poukazuje odvolací súd aj na závery znaleckého dokazovania znalca MUDr. F. M., z ktorého písomného znaleckého posudku vyplýva, že dokumentované zranenia poškodeného a to vrátane kompletnej zlomeniny tela vretennej kosti v dolnej tretine s posunom úlomkov boli zranenia čerstvé, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s fyzickým napadnutím poškodeného a musela byť chirurgicky riešená. Znalec sa podrobne venoval aj mechanizmu vzniku týchto zranení, pričom pokiaľ ide o zlomeninu (ako najvážnejšie z utrpených zranení), tak bola spôsobená jednorazovým a neopakovaným pôsobením tupého pevného násillia, ktoré pôsobilo na palcovú časť strednej časti ľavého predlaktia kolmo na jeho dlhú os prudkosťou a tlakom strednej intenzity sily. Uvedenému násilliu zodpovedá napríklad úraz pri bitke alebo fyzickom napadnutí pálkou, tyčou alebo skočenie váhou útočníka na ľavé predlaktie. Vznik tohto poranenia neodporuje takému mechanizmu vzniku ako vyplýva z výpovede poškodeného, ktorého mali iné osoby napadnúť päťami a kopancami. Vznik dokumentovanej množiny poranení pasívnym mechanizmom, t. j. svojvoľným alebo náhodným nárazom uvedených častí tela opakovane na okolité predmety je nepravdepodobný.

Tieto svoje závery zopakoval znalec aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní, pričom doplnil, že zlomenina vretennej kosti je typická zlomenina priamočiará a preto je nepravdepodobné, že by došlo k jej vzniku pri ochrane hlavy, vystavením hornej končatiny proti násilliu, pri páde. Takúto zlomeninu môže spôsobiť úder nástrojom, kopnutie alebo skočenie na hornú končatinu. Je nepravdepodobné, že by k vzniku tejto zlomeniny došlo pádom na obrubník.

Z uvedeného znaleckého dokazovania možno bez rozumných pochybností vyvodit' záver, že zranenia, ktoré utrpel poškodený nemohli vzniknúť tak ako to popisujú obžalovaní, či ich sestra, nakoľko nemohli reálne vzniknúť pri páde poškodeného, ale celkom určite boli spôsobené takým mechanizmom vzniku, ktorý zodpovedá úderom, kopancami, či skočeniu na ruku. Aj tieto odborné závery teda podporujú verziu poškodeného o útoku iných osôb, ktoré ho bili a kopali a to aj po tom čo skončil na zemi a vyvracajú

verziu obžalovaných, že išlo o vzájomnú bitku s poškodeným s tým, že zranenia utrpel pri páde (keď sa pošmykol), respektíve až pred policajnou stanicou. Pokiaľ ide o to druhé napadnutie poškodeného pred policajnou stanicou, tak z výpovede znalca na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že niekoľko rán rukou, ktoré smerovali na oblasť hlavy poškodeného a boli vedené fakticky cez zasahujúcich policajtov nemohli spôsobiť zranenia, ktoré boli dokumentované na tele poškodeného a už vôbec nie zlomeninu tela vretennej kosti.

Krajský súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že výpovede obžalovaných ako aj sestry obžalovaných vzbudzujú, vo svetle vyššie uvedeného dokazovania, relevantné pochybnosti o svojej dôveryhodnosti. Odvolací súd opakuje, že z charakteru zranení, ktoré boli dokumentované na tele poškodeného, z ich rozmiestnenia na tele poškodeného a znaleckého posúdenia mechanizmu ich vzniku je nepochybné, že poškodený musel byť opakovane bitý inými osobami s tým, že úderov zasahovali rôzne časti jeho tela a vo svojom súhrne mu spôsobili všetky zranenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Nešlo teda o žiadne vzájomné napádanie sa poškodeného a svedka R. K. s obžalovanými a už vôbec nevznikli zranenia poškodeného v dôsledku náhodného pádu na zem, či v dôsledku úderov pästou do tváre zo strany svedka V. pred policajnou stanicou.

Krajský súd vo vykonanom dokazovaní teda nezistil nič, čo by spochybňovalo záver okresného súdu o vine obžalovaných zo žalovanej trestnej činnosti. Okresný súd sa venoval všetkým relevantným faktorom a bola preverená aj obhajoba obžalovaných a ich námietky týkajúce sa mechanizmu vzniku zranení, či práceneschopnosti poškodeného. V podrobnostiach preto odvolací súd poukazuje na výstižné a podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorého závery si v plnom rozsahu osvojuje bez nutnosti ich opakovať.

Odvolací súd sa stotožňuje aj s právnou kvalifikáciou žalovaného skutku ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

V tomto smere krajský súd pripomína, že pri právnom posúdení konania páchatel'a, ktorý útočil proti zdraviu poškodeného, nie je možné vychádzať len z toho, aká ujma na zdraví poškodeného bola alebo mohla byť takýmto útokom spôsobená, ale je potrebné prihliadnuť aj k okolnostiam, za ktorých sa útok stal, akým predmetom bolo útočené a aké nebezpečenstvo z útoku hrozilo (judikatúra R 16/1964). Až na základe týchto skutočností s prihliadnutím k ostatným okolnostiam prípadu je možné vyvodiť k akému následku smeroval úmysel páchatel'a. Z hľadiska úmyslu spôsobiť ublíženie na zdraví stačí zistenie, že páchatel' vedel, že svojim konaním môže spôsobiť tento následok a bol s tým uzročený. Na takéto uzročenie možno usudzovať najmä z intenzity útoku, zo spôsobu jeho vykonania, teda hlavne z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval a podobne (judikatúra R II./1965).

Krajský súd opakuje, že obžalovaní fyzicky napadli poškodeného tak, že ho zrazili na zem, kde ho opakovane kopali a bili, pričom podľa lokalizácie zranení na tele poškodeného svoje útoky zamerali najmä na oblasť hlavy (tváre) a celkovo hornej časti tela poškodeného (hrudník, chrbát, ruka), t. j. vedome (cielene, teda úmyselne) útočili na takú časť tela poškodeného, kde bolo možné predpokladať vznik vážnych zranení, či už tváre, hrudníka alebo chrbta. To platí o to viac, ak ich útok bol vedený aj kopancami. Obžalovaní teda vedeli, že svojim konaním môžu spôsobiť poškodenému vážnu ujmu na zdraví, pričom tento následok aj spôsobiť chceli, čo možno nepochybné vyvodiť zo spôsobu ich útoku na poškodeného a jeho intenzitu. Obžalovaní preto konali v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák., pričom došlo aj k dokonaniu trestného činu, nakoľko poškodený utrpel najmä zlomeninu, ktorá si vyžiadala operačný zákrok a vyvolala poruchu zdravia poškodeného trvajúcu dlhší čas, nakoľko liečenie spojené s obmedzením v obvyklom spôsobe života poškodeného presiahlo 42 kalendárnych dní, nakoľko čas nevyhnutný na úplné zotavenie poškodeného z tohto zranenia bol minimálne 12 týždňov. Vzhľadom k uvedenému možno toto zranenie poškodeného podradiť pod vážnu poruchu zdravia, ktorou je porucha zdravia trvajúca dlhší čas v zmysle § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Tr. zák.

Pokiaľ obžalovaní namietali, že poškodený bol práceneschopný iba 37 dní, tak túto skutočnosť vysvetlil znalec V. F. M. nielen na hlavnom pojednávaní, ale aj v prípravnom konaní, keď uviedol, že poškodený sa musel podrobiť bolestivému spôsobu liečenia v celkovom znecitlivení, napravení úlomkov kostí a fixácii kovovou dlahou. Vzhľadom k tomu, že išlo o príslušníka Policajného zboru, bolo neprípustné, aby z biologicky nezahojenou končatinou mohol vykonávať svoje pôvodné zamestnanie. Poškodený

ukončil práceneschopnosť na vlastnú žiadosť po 37 dňoch, avšak nenastúpil do služby, ale na policajnú akadémiu, kde ukončoval školenie na úroveň V.. M. teda dokončiť mohol, ale absolútne nebol schopný výkonu služby ako príslušník PZ. Po 37 dňoch mohol robiť iba nenáročnú prácu, vykonávanie fyzicky náročnej práce nebolo biologicky možné, toto bolo možné až po 12 až 16 týždňoch.

Podľa názoru krajského súdu znalec celkom logicky vysvetlil prečo došlo k predčasnému ukončeniu práceneschopnosti poškodeného a že to nemalo žiadny súvis s tým, že poškodený aj naďalej nebol schopný plnohodnotne vykonávať svoje zamestnanie. Skutočnosť, že pre poškodeného išlo o vážnu poruchu zdravia možno vyvodiť aj z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, kde uviedol, že zranenie ho obmedzovalo v tom, že s rukou nemohol dostatočne hýbať, má stále v ruke titánovú platňu a musel podstúpiť operačný zákrok.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď konanie obžalovaných právne kvalifikoval ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu prečinu výtržníctva, tak tá bola vyvozená z toho, že obžalovaní fyzicky napadli poškodeného na mieste verejnosti prístupnom, t. j. na mieste, kde bol predpokladať prítomnosti aj ďalších osôb, nakoľko išlo o podnik a priestor pred ním, na ktorom sa nachádzali alebo reálne mohli nachádzať viaceré osoby.

Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej trestnej veci neaplikoval zásadu in dubio pro reo a to len z dôvodu, že proti sebe stoja výpovede obžalovaných a ich sestry a poškodeného a svedka R. K.. Uplatnenie tejto zásady je totiž na mieste len v prípadoch, ak súd po vyhodnotení všetkých do úvahy prichádzajúcich dôkazov dospeje k záveru, že nie je možné sa jednoznačne prikloniť k žiadnej z dvoch rozporných výpovedí alebo k žiadnej zo skupiny odporujúcich si dôkazov, takže zostávajú pochybnosti o tom, ako sa skutkový dej odohral. Pokiaľ však súd, po vyhodnotení takejto dôkaznej situácie dospeje k záveru, že jedna z výpovedí alebo jedna zo skupín výpovedí je pravdivá, že jej vierohodnosť nie je ničím podstatným spochybnená, nie sú splnené podmienky na uplatnenie zásady in dubio pro reo, pretože súd pochybnosti nemá (primerane rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 154/2002).

Samotné rozdielne hodnotenie dôkazov obhajobou a obžalobou ani automaticky neznamená porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov, zásady in dubio pro reo, prípadne ďalších zásad spojených so spravodlivým procesom (primerane uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 3Tdo/27/2016 zo dňa 17.02.2016).

Pokiaľ sa obžalovaní opakovane domáhali doplnenia dokazovania a to výsluchom znalca V.. F. M., či zabezpečením nového znaleckého posudku, respektíve výsluchom svedkov C. S., V. V., F. C. B. a K. S., tak odvolací súd považuje tieto ich dôkazné návrhy za nadbytočné, pretože všetky relevantné skutočnosti už boli dostatočným spôsobom objasnené už vykonanými dôkazmi.

V tomto smere odvolací súd primerane poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15.12.2009 sp. zn. 2 Tdo 45/2009 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 1/2011 pod č. 7) podľa ktorého právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., respektíve práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené nie je možné považovať za porušenie práva na obhajobu situáciu, keď súd odmietne ďalej vykonávať dokazovanie, respektíve ďalej overovať určitú skutkovú okolnosť, ktorú už považuje za dokázanú. Povinnosťou súdu je zaoberať sa dôkaznými návrhmi obhajoby, avšak povinnosť súdu vykonať všetky obhajobou (či prokurátorom) navrhované dôkazy neexistuje. Zásada rovnosti strán v konaní pred súdom teda neznamená, že by súd bol povinný vyhovieť všetkým návrhom strán, prípade dbať na to, aby dôkazy vykonané z ich podnetu boli v určitom úmernom pomere. Rovnako tak článok 6

ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neposkytuje absolútne právo na výsluch každého svedka, ktorého menovite uviedla obhajoba (primerane judikatúra Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS 40/1996 - n).

Odvolací súd uzatvára, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané všetky relevantné dôkazy, pričom znalec V. F. M. podal vo veci písomný znalecký posudok, následne bol vypočutý ešte v priebehu prípravného konania a napokon bol vypočutý aj na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom. Obžalovaní ako aj obhajca mali možnosť viesť kontradiktórny výsluch znalca, pričom znalec, podľa názoru krajského súdu, zodpovedal aj všetky otázky, ktoré považovali obžalovaní za sporné (mechanizmus vzniku zranení, dĺžku práceneschopnosti poškodeného a podobne). Odvolací súd teda nevidí žiadny dôvod na opätovný výsluch už opakovane vypočúvaného znalca a to iba z dôvodu, že obžalované osoby nesúhlasia s odbornými závermi znalca. Ak sa obžalované osoby nestotožňujú so závermi predmetného znalca, nič im nebránilo v tom, aby si zabezpečili vlastný znalecký posudok. Znalec, ktorého by oslovili, by mal k dispozícii spisový materiál vrátane znaleckého posudku znalca V. F. M. a mohol by si aj zabezpečiť zdravotnú dokumentáciu poškodeného. Obžalovaným preto nič nebránilo v tom, aby takto postupovali. Úlohou súdu nie je príberať nového znalca iba z dôvodu, že závery predchádzajúceho znaleckého dokazovania sú v neprospech obžalovaných.

Pokiaľ obžalovaní navrhovali v odvolacom konaní vypočuť vyššie uvedených svedkov, tak aj títo svedkovia už boli vo veci vypočutí, nakoľko vypovedali v prípravnom konaní a ich svedecké výpovede boli následne na hlavnom pojednávaní prečítané. Pokiaľ ide o sestru obžalovaných, tak tá vypovedala aj na hlavnom pojednávaní. Krajský súd nevidí žiadny dôvod na to, aby opakovane už vykonané dôkazy.

Ak obžalovaní v odvolaní namietali, že v deň spáchania skutku podali na poškodeného a svedka R. K. trestné oznámenie, ktoré polícia nezaprotokolovala, tak ide o námietku irelevantnú, pretože ak sa tak stalo, mali sa obžalovaní obrátiť na inšpekčnú službu a nie na odvolací súd. Krajský súd v konaní polície v deň spáchania stíhaného trestného činu nezistil nič, čo by mohlo nasvedčovať zaujatosti polície, tak to uvádzajú obžalované osoby vo svojom odvolaní.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tak je nutné pri obidvoch obžalovaných vychádzať zo závažnosti najprísnejšieho zo zbíhajúcich sa trestných činov, z ktorých boli obžalovaní uznaní vinnými a ktorú určuje primárne zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 155 ods. 1 Tr. zák.) v rozpätí štyri roky až desať rokov. Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovaným, odvolací súd konštatuje, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr. zák.), pričom podmienčne odložiť uložený výkon trestu odňatia slobody možno len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Tr. zák.), respektíve tri roky (§ 51 ods. 1 Tr. zák.). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci je možné uložiť len trest odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu tu vylučuje priamo Trestný zákon.

Krajský súd ustálil, že pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností je u obidvoch obžalovaných vyrovnaný. U obidvoch obžalovaných bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť spočívajúca v tom, že viedli pred spáchaním stíhaného skutku riadny život (§ 36 písm. j) Tr. zák.) a jedna priťažujúca okolnosť spočívajúca v tom, že spáchali viac trestných činov (§ 37 písm. h) Tr. zák.). Vzhľadom k uvedenému nedošlo k zákonom predpokladanej úprave trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona pri ustanovení § 155 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o konkrétnu výmeru trestu odňatia slobody u obidvoch obžalovaných, tak odvolací súd je názoru, že prípadný nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovaným za spáchanú trestnú činnosť by bol pre obžalovaných neprimerane prísny, pričom vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery obžalovaných je možné ukladať obžalovaným podmienčne tresty odňatia slobody v zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák.

V tomto smere krajský súd poukazuje na znenie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. z obsahu ktorého možno vyvodit', že umožňuje ukladať trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby v prípadoch, ak by uloženie trestu v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe bolo v konkrétnom (individuálnom) prípade pre

páchateľov neprimerane prísne, pričom by zároveň na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačoval aj trest kratšieho trvania.

Možná neprimeranosť trestu v konkrétnom prípade a nemožnosť zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom trestom kratšieho trvania musí nájsť svoj odraz v okolnostiach prípadu alebo v pomeroch páchatel'a. Odvolací súd poukazuje na to, že obaja obžalovaní neboli doposiaľ súdne trestaní, viedli riadny život pred ako aj po spáchaní stíhaného skutku. Krajský súd dáva do pozornosti aj určité prieťahy, ktoré sa v danej trestnej veci vyskytli, nakoľko od spáchaného skutku uplynula už pomerne dlhá doba (v čase rozhodovania odvolacieho súdu to bola doba presahujúca tri a pol roka) na ktorej plynutie nemalo konanie obžalovaných žiadny podstatný vplyv, pričom počas tejto doby sa ani jeden z obžalovaných nedopustil žiadneho ďalšieho protiprávneho konania. Tieto skutočnosti preto vo svojom súhrne, v spojení aj s tým, že obžalovaní boli v čase útoku v domnení, že bola fyzicky napadnutá ich sestra, naznačujú, že už samotné vedenie trestného stíhania malo na obžalovaných pozitívny účinok, nakoľko tí vedú riadny život a nedopúšťajú sa protiprávnych konaní.

Vzhľadom k uvedenému je krajský súd názoru, že na ochranu spoločnosti, či dovŕšenie nápravy obžalovaných postačí aj uloženie podmieneného trestu odňatia slobody obidvom obžalovaným, pretože ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody by bolo pre obžalovaných neprimerane prísne. Na strane druhej však krajský súd nemohol prehliadnuť to, že obžalovaní pomerne surovo fyzicky napadali a zranili poškodeného, a preto uložil obžalovaným najprísnejšie podmienené tresty odňatia slobody, aké pozná Trestný zákonom s najdlhšie možnou skúšobnou dobou spolu aj s primeraným obmedzením. Odvolací súd je názoru, že tieto prísne podmienené tresty odňatia slobody budú dostatočné na to, aby obžalovaní preukázali, že v danom prípade išlo o výnimočný skrat v ich živote, ktorý sa už nebude opakovať.

Stavu veci a zákonu zodpovedá výrok o náhrade škody, v rámci ktorého boli obžalovaní ako spolupáchatelia zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa riadne a včas vyčíslené náklady vynaložené na liečbu zranení poškodeného. Tento výrok zostal krajským súdom nedotknutý.

S poukazom na uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.